

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **X. N. T.**, narozený dne XX. XX. XX
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR: XX
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XX. XX. XXXX č. j. CPR-XXX

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 11. 2019 č. j. KRPE-

XX. Tímto rozhodnutím byla podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území České republiky. Současně byla podle ust. § 50a odst. 4 tohoto zákona stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 40 dnů ode dne oznámení daného rozhodnutí. Dále jím byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají práva nebo povinnosti, tedy je přesvědčen, že touto žalobou napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, pro které je třeba jej zrušit. Je toho názoru, že v jeho konkrétním případě nebylo možné napadené rozhodnutí vůbec vydat, neboť toto je zcela zjevně nepřiměřené. Konkrétně tímto napadá zjevnou nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, dále namítá též nezákonnost vydaného rozhodnutí a také namítá nesprávné právní posouzení. Žalobce je předně přesvědčen, že správnímu orgánu poskytl veškerou nezbytnou součinnost, aby mohl být objasněn skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu, když označil veškeré skutečnosti i osoby, které svědčí ve prospěch žalobce, přičemž správní orgán měl být obeznámen se skutkovým stavem do takové míry, aby bylo vyhověno požadavkům ust. § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu. Z takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový správní orgán dospěl k nesprávným závěrům, kdy tento skutkový stav nesprávně vyhodnotil, tedy došlo k nesprávnému právnímu posouzení tohoto konkrétního případu. Tento stav poté odvolací správní orgán aproboval i ve svém rozhodnutí, aniž by se dostatečným způsobem vypořádal s námitkami žalobce. S ohledem na skutečnost, že dané řízení je vedeno z úřední povinnosti, koresponduje s porušením tohoto ustanovení zcela bezprostředně zároveň porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgán byl bez jakýchkoliv návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. Správní orgány však nedostály této své povinnosti, což má samozřejmě přesah do následného rozhodnutí ve věci, čímž byly porušeny i další zásady správního řízení, především pak zásady obsažené v ust. § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, protože jak je evidentní z napadených správních rozhodnutí, správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a už vůbec nešetřily oprávněné zájmy žalobce, které byly, jak výše uvedeno, povinny zjistit s o to větší zodpovědností s ohledem na skutečnost, že se jedná o řízení vedené z moci úřední, v němž má být žalobci uložena povinnost. Zejména pak má žalobce za to, že ačkoliv správní orgány byly povinny tak učinit, zcela nedostačujícím způsobem vzaly v potaz oprávněné zájmy nezletilých dětí žalobce a jeho bývalé manželky. Zcela zjevným způsobem tak došlo k porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a stejně tak došlo k porušení některých mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána, a to konkrétně k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nejvíce pak byla porušena ustanovení článků 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, tedy zároveň došlo k porušení ústavního pořádku České republiky, neboť jak ze strany správních orgánů, tak ze strany příslušného soudu bylo jednáno v rozporu s článkem 1 odst. 2 a článkem 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, stejně jako v rozporu s Listinou základních práv a svobod.
3. Žalobce je dále přesvědčen, že posvícením takového postupu následně příslušný odvolací správní orgán přenesl zmíněná pochybení do svého rozhodnutí, které žalobou napadá. Byť se na první pohled může zdát, že správní orgány postupovaly náležitě, neboť byly zohledněny všechny zákonné požadavky, není tomu tak. Ze strany správních orgánů došlo

pouze k formálnímu shrnutí známých skutečností, které vyplynuly z jejich úřední povinnosti či z tvrzení žalobce, kdy následně z těchto skutečností vyvodily závěry, které však vůbec neodpovídají skutečnému stavu. Konkrétně má žalobce na mysli, že ačkoliv správní orgány i příslušný soud byly zpraveny o existenci všech žalobci blízkých osob, které pobývají na území České republiky, tedy nezletilých dcer žalobce XX, nar. XX., a XX, XX, stejně jako jim byla známa osoba bývalé manželky žalobce a osoba paní XX, nar. XX, která má české státní občanství a společně s žalobcem vychovávají dceru XX, XX, nar. XX, došlo ze strany příslušných správních orgánů pouze k formálnímu učinění závěru, že v případě uložení povinnosti opustit území ve smyslu ust. § 50a zákona o pobytu cizinců nebude žalobci způsoben takový zásah do soukromého a rodinného života, který by byl pro žalobce nepřiměřený. K takovému závěru se správní orgány uchýlily, neboť náležitě (tedy materiálně) nepřezkoumaly, zda takový zásah skutečně nebude představovat nepřiměřený zásah ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, respektive ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány přitom při posuzování skutkového stavu nedbaly svých povinností, které jim ukládá přímo Úmluva o právech dítěte, respektive její článek 3 odst. 1 a článek 9 této Úmluvy.

4. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 3. 2017 vydaný pod č.j. 7 Azs 24/2017–29. S odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu žalobce zdůrazňuje, že v napadeném rozhodnutí, respektive v řízeních, která vydání napadeného rozhodnutí předcházela, došlo právě k takovým pochybením, která Nejvyšší správní soud označil jako nepřipustná. Správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, když nezkoumaly přiměřenost právě též ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce je tedy přesvědčen, že ač se správní orgány snažily po formální stránce dostát požadavkům příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, respektive též dalších právních předpisů, která jim ukládají povinnost zkoumat přiměřenost, tyto na svou povinnost z materiálního hlediska zcela zanevřely, když se spokojily s pouhým formálním odůvodněním, proč prvotní rozhodnutí o povinnosti opustit území nebude ve vztahu k žalobci nepřiměřené. Podle žalobce zdůraznily přitom skutečnost, že samo rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo pro něj nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, přičemž dále ve vztahu k samotnému rozhodnutí o povinnosti opustit území již pouze formálně shrnuly některé skutečnosti případu a naprosto formálně uzavřely, že takové rozhodnutí nebude nepřiměřeným zásahem do života a oprávněných zájmů žalobce.
5. Žalobce je pak zcela přesvědčen, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly též s nepřiměřeností vydaných rozhodnutí ve vztahu k ostatním osobám, které byly označeny za účastníky řízení. Poukázal na platnou judikaturu, zejména na rozsudek NSS č. j. 8 As 68/2012-47 ze dne 6. 8. 2013, kde NSS uvedl následující *„Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění.“* Uvedl, že správní orgány však takový postup zcela zanedbaly, když nezkoumaly přiměřenost též ve vztahu k nezletilým dcerám a dalším osobám, zejména pak ve vztahu k matce nezletilých dcer účastníka řízení a ve vztahu k družce účastníka řízení XX, k čemuž odvolací správní orgán uvedl následující: *„v období vycestování účastníka řízení (se o nezletilé dcery) může postarat jejich matka a být v kontaktu s družkou a její nezletilou dcerou, která není dcerou účastníka*

řízení, o kterou se může jako její matka postarat.“ Zejména ve vztahu k vlastním nezletilým dcerám je totiž žalobce jako jejich otec zcela stěžejní osobou, která s dcerami bydlí, každý den o ně pečuje, chodí s nimi k lékaři a nezletilé dcery přitom s ohledem na svůj věk nejsou schopny se o sebe samy postarat. Nelze tedy za žádných okolností souhlasit s tvrzením odvolacího správního orgánu, kdy uvádí: *„Odvolací orgán především poukazuje na to, že se jedná pouze o krátkodobé odloučení žalobce od rodiny, a to jenom za účelem legalizace pobytu účastníka řízení na území, kdy dopad krátkodobého vycestování do soukromého a rodinného života cizince je menší, než jaký by byl v případě zákazu opětovného vstupu na území České republiky.“* V souvislosti s tímto tvrzením poukázal žalobce na skutečnost, že v případě jeho nuceného vycestování by se zcela jistě jednalo o dlouhodobé odloučení a zpřetrhání rodinných i soukromých vazeb na území České republiky a stejně tak o dlouhodobě trvající ohrožení nezletilých dcer žalobce, neboť je nesporným faktem, že i kdyby žalobce možnosti podat žádost o pobytové oprávnění využil, s podáním takové žádosti je spojena nutnost jeho osobní přítomnosti, respektive osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu ve Vietnamu, tudíž je takový způsob značně nákladný a právnímu zástupci žalobce je navíc z jeho činnosti známo, že podávání žádostí o pobytová oprávnění je na zastupitelském úřadě ve Vietnamu fakticky skoro nemožné, přičemž toto tvrzení se nevztahuje pouze na současnou dobu, kdy je situace navíc komplikovaná nouzovým stavem, v současné době bylo zcela zastaveno přijímání žádostí o pobytová oprávnění na všech zastupitelských úřadech. Zastupitelský úřad ve Vietnamu je dlouhodobě zatížen jednak samotným počtem žádostí o pobytová oprávnění, proto též stanovuje limity na počty přijatých žádostí, kdy samo získání termínu pro osobní podání žádosti je de facto nemožné. V takové situaci je tak zcela zřejmé, že případným nuceným vycestováním žalobce dojde k rozdělení jeho rodiny na dobu neurčitou, a to navíc s velmi limitovanými šancemi na opětovné sloučení rodiny, respektive otce s jeho dětmi.

6. Další rovinou, v níž jsou rozhodnutí správních orgánů (tedy i napadené rozhodnutí) nepřiměřené, je právě rovina nezletilých dcer, kdy správní orgány zcela zanevřely na zkoumání přiměřenosti právě ve vztahu k nezletilým dětem a vůbec nezohlednily nejlepší zájem nezletilých dětí, jak jim ukládá přímo Úmluva o právech dítěte. Žalobce opakovaně uvedl, že obě jeho dcery žijící v České republice jsou na svém otci závislé, o obě se otec náležitě stará, vychovává je a zabezpečuje. Obě nezletilé dcery nejsou schopny se o sebe postarat, otcovu péči a bezprostřední přítomnost potřebují. Žalobce tedy nemůže nechat své nezaopatřené děti na území ČR, a to i navzdory tomu, že na území stále žije matka dětí a družka žalobce. V případě obou dcer žalobce výchova a zabezpečení zcela bezpochyby vyžaduje přítomnost otce na území České republiky. Dále žalobce uvedl, že není možné, aby děti zůstaly pouze v péči matky, jelikož jsou na otce velmi fixovány a nebylo by v nejlepším zájmu žádného z dětí, aby byly dlouhodobě odtrženy od svého otce, přičemž žalobce má za to, že hrozba dlouhodobého odloučení od rodiny je v případě jeho nuceného vycestování z území České republiky v danou chvíli zcela zřejmá.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na napadené rozhodnutí, v nichž se správní orgány dostačujícím způsobem vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. K čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podotkl, že *„Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo*

ochrany práv a svobod jiných“. Byl přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a že dodržování podmínek pobytu cizinců na území České republiky lze podřadit pod pojem veřejná bezpečnost. Byl toho názoru, že za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území České republiky upustit, tudíž napadené rozhodnutí je přiměřené a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

8. Při jednání konaném před zdejší soudem dne 22. října 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že se žalobce dne 21. 12. 2018 dostavil na Policii České republiky, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kaplanova 4, Praha 4 za účelem vyřešení svého pobytu na území České republiky. Ke kontrole předložil cestovní doklad VNM č. XXX s uděleným výjezdním příkazem č. XX s platností do 20. 12. 2018. Stanovenou lhůtu k vycestování nerespektoval. Následnou lustrací bylo zjištěno, že nejdříve pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, který byl odborem azylové a migrační politiky dne 9. 4. 2018 pravomocně zrušen a nyní není držitelem platného víza nebo povolení k pobytu, které by ho opravňovalo pobývat na území České republiky a tudíž dne 21. 12. 2018 pobýval na území neoprávněně. Z důvodu prokazaného neoprávněného pobytu bylo s žalobcem dne 21. 12. 2018 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců a téhož dne byl zpracován protokol o výsledku účastníka řízení (dále jen „protokol“), ve kterém žalobce potvrdil svou totožnost a zodpověděl položené otázky správního orgánu prvního stupně. V rámci řízení o správním vyhoštění dopadla na správní orgán prvního stupně povinnost posoudit ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 174a odst. 1 téhož zákona přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života. Správní orgán prvního stupně vyhodnotil veškeré shromážděné podklady a důkazy ve správním řízení, kdy po posouzení veškerých aspektů přiměřenosti dopadů rozhodnutí bylo zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. V souvislosti s prokázáním faktu, že pobývá na území neoprávněně, vyrozuměl dne 4. 11. 2019 správní orgán prvního stupně všechny účastníky řízení o změně právní kvalifikace ve smyslu ustanovení § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců o skutečnosti, že nadále bude uvedené řízení vedeno dle ust. § 50a odst. 3 písm. c) téhož zákona, kdy podle tohoto ustanovení: *„vydá policie rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“*. Dne 30. 11. 2019 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, vedené pod č. j. KRPA-XX, které bylo účastníkům řízení zasláno dne 6. 12. 2019. Dne 11. 12. 2019 zaslal právní zástupce odvolání proti povinnosti uhradit náklady řízení, včetně blanketního odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí, které odůvodní do 15 dnů. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 14. 12. 2019 žalobci prostřednictvím zplnomocněného zástupce písemnou výzvu k odstranění vad podaného odvolání, a to ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení předmětné výzvy, která byla

doručena dne 17. 12. 2019. Dne 23. 12. 2019 bylo prostřednictvím zplnomocněného zástupce podáno doplnění odvolání, které správní orgán prvního stupně obdržel 27. 12. 2019.

11. Při výsledku účastníka správního řízení ze dne 21. 12. 2018 žalobce uvedl své jméno, datum narození, státní příslušnost a adresu trvalého pobytu v České republice. Žalobce pobývá v pronajatém bytě v panelovém domě se svými dvěma dcerami, vzdáleným příbuzným a jeho rodinou. Matka dětí, XXX, je narozena XX, st. př. Vietnam. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2002 za prací a uvedl, že si byl vědom, že mu dne 9. 4. 2018 byl pravomocně ukončen trvalý pobyt. Dále uvedl, že: „dostavil jsem se na policii, aby mi prodloužili výjezdní příkaz, protože jsem zde chtěl zůstat se svojí rodinou, ale řekli mi, že mi neprodlouží pobyt. Nevystoupal jsem v době jeho platnosti, protože zde chci zůstat, mám zde totiž družku a dvě malé děti.“ Od roku 2005 je rozvedený a se svojí bývalou manželkou nemá děti, svoje biologické děti má s přítelkyní T. T. O. Ve Vietnamu bydlí jeho rodiče a tři sourozenci, s rodinou je v pravidelném kontaktu jednou za tři měsíce. V roce 2011 byl žalobce po dobu tří měsíců ve vazbě a v srpnu roku 2016 nastoupil do výkonu trestu na 3 roky podle § 283 zákon č. 40/2009 Sb. trestní zákoník, za slušné chování byl propuštěn po 18 měsících. Uvedl, že Česká republika je pro něj jako druhý domov a chtěl by zde zůstat se svojí rodinou a dětmi.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Městský soud v Praze se v první řadě zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci. K této námitce soud uvádí, že správní orgán prvního stupně zjišťoval skutečnosti důležité pro své rozhodování z žalobcem podaného vysvětlení, o němž pořídil protokol ze dne 21. 12. 2018, dále provedl lustraci žalobce v dostupných informačních systémech Policie České republiky. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ust. § 50a odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *v řízení o povinnosti opustit území je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.* Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Při svém rozhodování přihledly k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i k Vietnamu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce může usilovat o získání pobytového oprávnění a poté, co ho získá, se může vrátit do České republiky. Rozhodnutím o povinnosti opustit území je totiž stanovena pouze povinnost vycestovat, není jím zakázán pobyt na území členských států Evropské unie. Žalovaný se vyjádřil též k možnostem styku žalobce s jeho rodinou. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný

pochybil, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

16. Městský soud v Praze dále uvádí, že i v případě uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017-29: „... § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti. Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.“
17. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-25 dospěl k závěru, že: „Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
18. Z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dostatečně posoudily i otázku zásahu uloženého opatření do soukromého a rodinného života žalobce. Jejich rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná. Správní orgány nejprve konstatovaly, že nepřistoupily k uložení správního vyhoštění právě s ohledem na rodinné poměry žalobce a uložily povinnost opustit území České republiky jako mírnější opatření. Správní orgán prvního stupně se s otázkou přiměřenosti rozhodnutí vypořádal zejména na str. 5 až 7 svého rozhodnutí, kde konstatoval, že žalobce vlastnil povolení k trvalému pobytu, kterému mu bylo zrušeno s ohledem na jeho trestní záchovalost. Dne 21. 12. 2018 tedy žalobce pobýval na území České republiky bez platného

víza či povolení k pobytu. Dále poukázal na to, že rozhodnutí podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců představuje mírnější opatření, je jím uložena povinnost vycestovat z území České republiky, není spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, rozhodnutí nemá vliv na možnost cizince získat vízum či povolení k pobytu, po získání pobytového oprávnění může žalobce přicestovat zpět do České republiky. S ohledem na výše uvedené uzavřel, že vydáním předmětného rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do práv žalobce na soukromý a rodinný život. Taktéž žalovaný se k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí zevrubně vyjádřil. Uvedl, že bylo zjištěno, že žalobce má v České republice družku, a dvě dcery z předchozího vztahu, s ohledem na to poukázal na nutnost posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K této otázce na str. 6 napadeného rozhodnutí především konstatoval: *„Odvolací orgán si je samozřejmě vědom rodinných vazeb účastníka řízení ke svým dvěma dcerám, nebylo však možno rozhodnout mírnějším opatřením za situace, kdy účastníku řízení byl pravomocně zrušen trvalý pobyt a pobýval na území ČR neoprávněně. Odvolací orgán v této věci odkazuje dále na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán I. stupně podrobně zabýval přiměřeností uložené povinnosti vycestovat s ohledem na Směrnici a vyhodnotil dostatečně osobní a soukromý život účastníka řízení na území ČR. Je nesporné, že k zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení a jeho rodiny částečně dochází, avšak v tomto konkrétním případě nelze hovořit o tom, že by tento zásah byl neoprávněný a nepřiměřený. Účastníku řízení nic nebrání usilovat o získání legálního pobytu na území ČR, aby mohl opětovně žít s nezletilými dcerami, o které se na území ČR může v období vycestování účastníka řízení postarat jejich matka a být v kontaktu s družkou a její nezletilou dcerou, která není dcerou účastníka řízení, o kterou se může jako její matka postarat.“* Žalovaný také podotkl, že žalobce nesdělil správnímu orgánu, že by měl nějaké zdravotní problémy a prohlásil, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče a sourozenci, ve své vlasti má tedy určité zázemí. Poukázal též na to, že s dětmi na území České republiky zůstává jejich matka a zmínil také trestní minulost žalobce. Zdůraznil, že povinnost opustit území je nejmírnějším opatřením, které lze v případě zjištění nelegálního pobytu cizince na území České republiky uložit.

19. Městský soud v Praze má za to, že se správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly s přiměřeností dopadů rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány dostatečně odůvodnily, že rozhodnutí o povinnosti opustit území nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje a uvádí, že rozhodnutím o povinnosti opustit území nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, na základě vydaného rozhodnutí žalovaného má žalobce povinnost vycestovat mimo území České republiky, po získání pobytového oprávnění mu nic nebrání v tom vrátit se zpět. Žalobce sice v České republice pobýval legálně od roku 2002, avšak bylo prokázáno, že dne 21. 12. 2018 neměl příslušné vízum či povolení k pobytu, nevycestoval v době platnosti výjezdního příkazu, a tak se dopustil protiprávního jednání. Správními soudy již bylo judikováno, že i několik hodin nelegálního pobytu stačí k tomu, aby bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění, např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29. Dále je nepochybné, že na území České republiky žije družka žalobce, matka jeho dcer a jeho dvě nezletilé dcery. Po dobu nepřítomnosti žalobce v České republice bude moci matka jeho dcer se svými dětmi setrvat na území České republiky a zajistit péči o ně. Kontakt mohou udržovat též prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 21. 11. 2019 č. j. 1 Azs 384/2019-16) [k těmto skutečnostem bylo ve správním řízení přihlédnuto, i vzhledem k nim bylo uloženo nejmírnější možné opatření, a to povinnost opustit území dle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců].

20. V projednávané věci žalobce není jedinou osobou pečující o jeho nezletilé dcery narozené v roce 2013 a 2014, neboť o ně pečuje společně s jejich matkou XXX. Tato se o nezletilé musela taktéž starat sama v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu po dobu 18 měsíců. Obě nezletilé dcery mohou proto zůstat na území České republiky se svou matkou. Žalobcova přítomnost zde není proto naprosto nezbytná ve smyslu rozsudku ze dne 24. 12. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že: *„Nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojenou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit.“* Městský soud dodává, že v projednávané věci se jedná o velmi obdobnou situaci, kdy se matka nezletilých dcer o ně bude starat po dobu nepřítomnosti žalobce na území České republiky. Tvrzený vztah s XXX, kterou žalobce označuje za svou družku, byl vyvrácen výsledkem svědka ze dne 19. 7. 2018, č. j. KRPU-XXX, kde tato uvedla, že: *„Nevím, jak mám popsat vztah s panem XX, sice spolu nežijeme jako druh a družka, nežijeme spolu intimním životem, ale přesto pana XX beru jako osobu velmi blízkou, mám ho svým způsobem ráda, beru ho jako rodinného přítele, moje dcera s ním má velmi hezký vztah, jsou spolu v častém telefonním kontaktu.“* Z tohoto je zřejmé, že ani v tomto případě se nemůže jednat o nepřiměřený zásah do rodinného života. Vycestování mu nebude bránit nadále finančně podporovat p. XXX a její dceru, a také být s nimi v telefonickém kontaktu jako doposud. Ve výše citovaném rozhodnutí se Nejvyšší správní soud také vypořádal s namítaným dlouhodobým odloučením z důvodu nefunkčnosti zastupitelského úřadu ve Vietnamu a městský soud s vysloveným názorem v plné míře souhlasí. Bude záležet zejména na aktivitě žalobce, jak dlouhou dobu mu zabere řešení jeho pobytové situace.
21. Městský soud v Praze uzavírá, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Napadené rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně